

מגילת
אסתר

LE LIVRE D'ESTHER

TRADUCTION PAR LES MEMBRES DU RABBINAT FRANÇAIS SOUS LA DIRECTION DE ZADOC KAHN

ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על מקרא מגלה.

ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם, שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

1

Ce fut au temps d'Assuérus, de ce même Assuérus qui régnait, de l'Inde à l'Éthiopie, sur cent vingt-sept provinces. **2** En ce temps-là, le roi Assuérus étant établi sur son trône royal, dans Suse la capitale, **3** il donna, dans la troisième année de son règne, un festin à l'ensemble de ses grands et de ses serviteurs, à l'armée de Perse et de Médie, aux satrapes et aux gouverneurs des provinces [réunis] en sa présence, **4** étalant la richesse de son faste royal et la rare magnificence de sa grandeur - cela pendant une longue durée de cent quatre-vingts jours. **5** Lorsque ces jours furent révolus, le roi donna à toute la population présente à Suse, la capitale, aux grands comme aux petits, un festin de sept jours dans les dépendances du parc du palais royal. **6** Ce n'étaient que tentures blanches, vertes, et bleu de ciel, fixées par des cordons de byssus et de pourpre sur des cylindres d'argent et des colonnes de marbre; des divans d'or et d'argent sur des mosaïques de porphyre, de marbre blanc, de nacre et de marbre noir. **7** Les boissons étaient offertes dans des vases d'or, qui présentaient une grande variété; et le vin royal était abondant, digne de la munificence du roi. **8** On buvait à volonté, sans aucune contrainte; car le roi avait recommandé à tous les officiers de sa maison de se conformer au désir de chacun. **9** La reine Vasthi donna, de son côté, un festin aux femmes dans le palais royal appartenant au roi Assuérus. **10** Le septième jour, comme le cœur du roi était mis en liesse par le vin, il ordonna à Mehouman, Bizzeta, Harbona, Bigta, Abagta, Zétar et Carcas (les sept eunuques qui étaient de service auprès du roi Assuérus), **11** d'amener devant le roi la reine Vasthi, ceinte de la couronne royale, dans le but de faire voir sa beauté au peuple et aux grands; car elle était remarquablement belle. **12** Mais la reine Vasthi refusa de se présenter, suivant l'ordre du roi transmis par les eunuques. Le roi en fut très irrité, et sa colère s'enflamma. **13** Puis le roi, s'adressant aux sages, initiés à la connaissance des temps¹ — car c'est ainsi que les affaires du roi étaient portées devant ceux qui connaissent la loi et le droit; **14** et

ויהי בימי אחשוורוש הוא אחשוורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אחשוורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל־שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: בהראתו את־עשר כבוד מלכותו ואת־יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל־העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד־קטן משתה שבעת ימים בהצר גנת ביתן המלך: חור כרפס ותכלת אחוזה בהכלי־בוץ וארגמן על־גילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהטו־נשש ודר וס־חרת: והשקות בכלי זהב וכלים מפלים שונים ויון מלכות רב כיד המלך: והשתייה כדת אין אנם כירכן יסד המלך על כל־רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש: גם וישתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשוורוש: כיום השביעי כטוב לב־המלך ביון אמר למחומן בזתא הרבנא בנתא ואבנתא ותר וכרכם שבעת הפרסים המשרתים את־פני המלך אחשוורוש: להביא את־נשתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את־יפיה כיוטבת מראה היא: ותמאן המלכה וישתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הפרסים ויקצף המלך מאד וחמתו כערה בו: ויאמר המלך להכמים ידעי העתים כירכן דבר המלך לפני כל־ידיעי דת ודיו: והקרב אליו פרשנא שתר אדמתא

1. C'est-à-dire aux astrologues, aux magies

ceux qui l'approchaient de plus près, c'étaient Carchena, Châtar, Admata, Tarchich, Mérés, Marsena, Memoukhan, les sept seigneurs qui avaient accès auprès de la personne du roi et tenaient le premier rang dans le royaume — 15 le roi demanda quel traitement méritait, d'après la loi, la reine Vasthi, pour avoir désobéi à l'ordre du roi Assuérus, communiqué par les eunuques. 16 Alors Memoukhan s'exprima ainsi devant le roi et les seigneurs : « Ce n'est pas seulement envers le roi que la reine Vasthi s'est rendue coupable, mais encore contre tous les grands et contre toutes les nations qui peuplent les provinces du roi Assuérus ; 17 car l'incident de la reine, venant à la connaissance de toutes les femmes, aura pour effet de déconsidérer leurs maris à leurs yeux, puisqu'on dira : « Le roi Assuérus avait donné ordre d'amener la reine Vasthi en sa présence, et elle n'est pas venue ! » 18 Et aujourd'hui même, les grandes dames de Perse et de Médie, qui ont appris l'incident de la reine, en parleront à tous les dignitaires du roi, et de là naîtront force avanies et querelles irritantes. 19 Si donc tel est le bon plaisir du roi, qu'un rescrit royal, émané de lui et consigné dans les lois de Perse et de Médie, de façon à ne pouvoir être rapporté, dispose que Vasthi ne paraîtra plus devant le roi Assuérus, et que sa dignité royale sera conférée par le roi à une autre femme valant mieux qu'elle. 20 L'ordonnance que rendra le roi sera connue dans tout son royaume, qui est si vaste, et alors toutes les femmes témoigneront du respect à leurs maris, du plus grand au plus petit. » 21 Cet avis parut excellent aux yeux du roi et des seigneurs, et le roi agit conformément aux paroles de Memoukhan. 22 Il expédia des lettres dans toutes les provinces royales, dans chaque province selon son système d'écriture et dans chaque peuplade selon son idiome, [pour ordonner] que tout homme serait maître dans sa maison et s'exprimerait dans la langue de sa nation.

2

Après ces événements, quand la colère du roi Assuérus fut tombée, il se souvint de Vasthi, de ce qu'elle avait fait et de la sentence prononcée contre elle. 2 Alors les courtisans du roi, attachés à son service, dirent : « Qu'on recherche pour le roi des jeunes filles vierges, belles de visage, 3 et que le roi institue des fonctionnaires dans toutes les provinces de son royaume, chargés de rassembler toutes les jeunes filles vierges, d'un bel extérieur, à Suse, la capitale, dans le palais des femmes, sous la direction de Hégéhé, eunuque du roi, gardien des femmes pour que celui-ci leur fournisse les apprêts de leur toilette ; 4 et la jeune fille qui plaira le plus au roi, qu'elle devienne reine à la place de Vasthi ! » La chose fut approuvée par le roi, et il en décida ainsi. 5 Or, à Suse, la capitale, vivait un homme originaire de Judée, portant le nom de Mardoché, fils de Yaïr, fils de Séméï, fils de Kich, de la tribu de Benjamin. 6 Il avait été déporté de Jérusalem avec les captifs emmenés de Jérusalem en même temps que Leconia, roi de Juda, par Nabuchodonozor, roi de Babylone. 7 Il était le tuteur de Hadassa², c'est-à-dire d'Esther, fille de son oncle, qui n'avait plus ni père ni mère cette jeune-fille était belle de taille et belle de visage. A la mort de son père et de sa mère, Mardoché l'avait adoptée comme sa fille. 8 Lors donc que furent publiés l'ordre du roi et son édit et qu'on réunit nombre de jeunes filles à Suse, la capitale, sous la direction de Hégéaï, Esther fut, elle aussi, emmenée au

2. Myrte, en hébreu.

תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: בדת מה לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים: ויאמר מומכן [ממוכן] לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש: כיוצא דבר המלכה על כל הנשים להכזות בעליהן בעניניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפני ולא באה: והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף: אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו וכתב בדי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אחשורוש ומלכותה: ותן המלך לרעותה הטובה ממנה: ונשמע פתנם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים ותנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן: וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ועש המלך כדבר ממוכן: וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשונו עמו:

ב

אחר הדברים האלה בשך חמת המלך אחשורוש זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה: ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה: ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל הנערות בתולה טובות מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סרים המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיה: והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי וייטב הדבר בעיני המלך ועש בן: איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש מיני: אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יבניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל: והיה אמן את הדוסה היא אסתר בת דודו כי אין לה אב ואם והנערה ופתתאר ומזבת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: והיה בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגי שמר הנשים: ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבחה את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך: וישנה ואת נערותיה לטוב בית

palais du roi et confiée à la direction de Hégāi, gardien des femmes. **9** La jeune fille lui plut beaucoup et gagna ses bonnes grâces ; aussi s'empressa-t-il de lui procurer les objets nécessaires à sa toilette et à son entretien, ainsi, que les sept suivantes que devait lui fournir la maison du roi, et il lui témoigna, à elle et à ses suivantes, une faveur exceptionnelle dans le harem. **10** Esther n'avait fait connaître ni son peuple, ni son origine, Mardoché lui ayant recommandé de n'en rien faire. **11** Et chaque jour Mardoché arpentaient les abords de la cour du harem, pour s'informer du bien-être d'Esther et de ce qui advenait d'elle. **12** Or, quand arrivait le tour d'une des jeunes filles de se présenter devant le roi Assuérus, après le délai réglementaire assigné aux femmes, c'est-à-dire après douze mois révolus, car ce temps était pris par les soins de leur toilette, dont six mois pour l'emploi de l'huile de myrrhe et six mois pour l'emploi des aromates et des essences à l'usage des femmes **13** alors la jeune fille se rendait auprès du roi, et tout ce qu'elle demandait à emporter avec elle du harem dans la maison du roi lui était accordé. **14** Le soir elle venait et le matin elle rentrait dans un autre harem, confié à la surveillance de Chaachgaz, eunuque du roi, gardien des concubines. Elle ne retournait plus chez le roi, à moins que celui-ci ne voulût d'elle, auquel cas elle était mandée nominativement **15** Lorsque le tour d'Esther, fille d'Abihail, oncle de Mardoché, lequel l'avait adoptée comme sa fille, fut venu de paraître devant le roi, elle ne demanda rien en dehors de ce que proposait Hégāi, eunuque du roi, gardien des femmes ; et Esther s'attira les sympathies de tous ceux qui la voyaient. **16** Esther fut donc conduite au roi Assuérus, dans son palais royal, le dixième mois, qui est le mois de Tébet, la septième année de son règne. **17** Le roi se prit d'affection pour Esther plus que pour toutes les autres femmes ; mieux que toutes les jeunes filles elle gagna ses bonnes grâces et sa bienveillance. Il posa la couronne royale sur sa tête et la proclama reine à la place de Vasthi. **18** Puis le roi donna un grand festin à tous ses grands et officiers, festin en l'honneur d'Esther ; il accorda des allègements³ aux provinces et distribua des cadeaux, dignes de la munificence royale. **19** Lors du second rassemblement des jeunes filles, Mardoché était assis à la Porte du roi⁴. **20** Esther ne révéla ni son peuple ni son origine, comme le lui avait recommandé Mardoché, Esther se conformant aux instructions de Mardoché, tout comme si elle était encore sous sa tutelle. **21** À cette époque, alors que Mardoché se tenait à la Porte du roi, Bigtân et Térech, deux des eunuques du roi, préposés à la garde du seuil, conçurent un violent ressentiment et cherchèrent à attenter à la vie du roi Assuérus. **22** Mardoché eut connaissance du complot et en informa la reine Esther, qui en fit part au roi au nom de Mardoché. **23** Une enquête fut ouverte, qui confirma la chose ; les deux [coupables] furent pendus à une potence, et le fait fut consigné dans le livre des annales, en présence du roi.

3

A la suite de ces événements, le roi Assuérus éleva Aman, fils de Hamedata, l'Agaghite⁵, en l'appelant à la plus haute dignité, et lui attribua un siège au-dessus de tous les seigneurs attachés à sa personne. **2** Tous les serviteurs du roi, admis à la Cour royale, s'agenouillaient et se prosternaient devant Aman, car tel était l'ordre donné par le roi en son honneur ; mais

הַנְּשִׂימִים: לֹא־הִיגִידָה אֶסְתֵּר אֶת־עַמָּהּ וְאֵת מוֹלַדְתָּהּ כִּי מֵרַדְכִּי צִוָּה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מֵרַדְכִּי מִתְחַלֵּד לִפְנֵי חֹצֵר בֵּית־הַנְּשִׂימִים לְדַעַת אֶת־שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמִהֲיַעֲשֶׂה בָּהּ: וּבִהְיֶינָה תֵר נַעֲרָה וְנַעֲרָה לְבֹאֹה אֶל־הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ בְּדַת הַנְּשִׂימִים שְׁנַיִם עָשָׂר הַדָּשׁ כִּי בָן וּמֵלֵאָה יָמֵי מְרוֹקִיָּהוּן שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים בְּשִׁמּוֹן הַמֶּר וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים בְּבַשְׂמִיִּם וּבְתַמְרוּקֵי הַנְּשִׂימִים: וּבִזְהָ הַנַּעֲרָה בָּאָה אֶל־הַמֶּלֶךְ אֵת כָּל־אֲשֶׁר תֹּאמַר וְיָתֵן לָהּ לְבֹאֹה עִמָּה מִבֵּית הַנְּשִׂימִים עַד־בֵּית הַמֶּלֶךְ: כַּעֲרֵב הִיא בָּאָה וּבְבִקְרָה הִיא שָׁבָה אֶל־בֵּית הַנְּשִׂימִים שְׁנַיִם אֶל־יַד שַׁעֲשֻׁנֵי סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר הַפִּלְגְּנָשִׁים לֹא־תִבֹּאֹה עוֹד אֶל־הַמֶּלֶךְ כִּי אִם־חִפְזָן בָּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָה כִּשֵׁם: וּבִהְיֶינָה תֵר־אֶסְתֵּר בְּת־אֲבִיחַיִל דָּד מֵרַדְכִּי אֲשֶׁר לְקַחְלוֹ לְבַת לְבֹאֹה אֶל־הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דְבָר כִּי אִם אֶת־אֲשֶׁר יֹאמַר הִנֵּי סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר הַנְּשִׂימִים וְתִהִי אֶסְתֵּר נִישָׂאֵת חֹן כַּעֲנִיָּה כָּל־רְאִיָּה: וְתִלְקַח אֶסְתֵּר אֶל־הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ אֶל־בֵּית מַלְכוּתוֹ בְּחֹדֶשׁ הָעִשְׁרִי הוּא־חֹדֶשׁ טַבַּת כַּשְׁנַת־שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ: וַיֹּאחֲבַה הַמֶּלֶךְ אֶת־אֶסְתֵּר מִכָּל־הַנְּשִׂימִים וְתִשָּׂא־חֹן וְחֹסֵד לִפְנָיו מִכָּל־הַבְּתוּלוֹת וַיִּשֶׂם בְּת־מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ וַיְמַלִּיכָהּ תַּחַת וְשִׁמְתִּי: וַיַּעֲשֶׂה הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֶּה גָדוֹל לְכָל־שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֵת מִשְׁתֶּה אֶסְתֵּר וְהַנְּחָה לְמַדִּינוֹת עֵשָׂה וְיִתֵּן מִשְׂאֵת כִּי־ד הַמֶּלֶךְ: וּבִהַקְבִּין בְּתוּלוֹת שְׁנַיִת וּמֵרַדְכִּי יִשָּׁב בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ: אִין אֶסְתֵּר מִגִּדַת מוֹלַדְתָּהּ וְאֵת־עַמָּהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה עָלֶיהָ מֵרַדְכִּי וְאֵת־מֵאֲמָר מֵרַדְכִּי אֶסְתֵּר עֵשָׂה כַּאֲשֶׁר הִיָּתֵה בְּאִמְנָה אֵת: בְּיָמִים הֵהֵם וּמֵרַדְכִּי יִשָּׁב בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ קֶצֶף בְּגִתָּהּ וְתִרְשֵׁשׁ שְׁנֵי־סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֵּף וּיְבַקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בְּמֶלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ: וַיִּזְדַּע הַדְּבָר לְמֵרַדְכִּי וַיִּגַּד לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתֹאמַר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בִּשֵׁם מֵרַדְכִּי: וַיִּבְקַשׁ הַדְּבָר וַיִּמְצֵא וְיִתְלוֹ שְׁנֵיהֶם עַל־עֵץ וַיִּכְתַּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:

ג

אחר הדברים האלה גדל המלך אחשורוש את־המן בן־המדתא האגגי וינשאהו וישם את־בסאָו מעל כלה־שרים אשר אתו: וכל־עבדי המלך אשר־בשער המלך כרעים ומשתחיים להמן כירבן צוה־לו המלך ומֵרַדְכִּי לא יכרע ולא ישתחוה: ויאמרו עבדי המלך אשר־בשער המלך לִמֵרַדְכִּי מדוע אתה עובר את מצות המלך: ויהי בִּאֲמָרם [בְּאֲמָרם] אֵלָיו יום ויום ולא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּדוּ לְהֶמֶן לְרֹאוֹת הַנַּעֲמָדוּ דְבָרֵי מֵרַדְכִּי כִּי־הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר־הוּא יְהוּדִי: וַיִּרָא הֶמֶן כִּי־אִין מֵרַדְכִּי כִרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה

3. D'impôts. 4. Ce verset n'offre pas de sens satisfaisant. 5. Descendant du roi Agag ; voir I Samuel, XV.

Mardochée ne s'agenouillait ni ne se prosternait. 3 Les serviteurs du roi, admis à la Cour royale, dirent à Mardochée : « Pourquoi transgresses-tu l'ordre du roi ? » 4 Comme ils lui faisaient cette observation jour par jour sans qu'il en tint compte, ils dénoncèrent le fait à Aman, pour voir si les propos de Mardochée auraient quelque valeur; car il leur avait raconté qu'il était Juif. 5 Aman, s'apercevant que Mardochée ne s'agenouillait ni se prosternait devant lui, fut rempli d'une grande colère. 6 Mais il jugea indigne de lui de se en prendre au seul Mardochée, car on lui avait fait savoir de quelle nation il était. Aman résolut donc d'anéantir tous les Juifs établis dans le royaume d'Assuérus, la nation entière de Mardochée. 7 Le premier mois, qui est le mois de Nissan, dans la douzième année du règne d'Assuérus, on consulta le POUR, c'est-à-dire le sort, devant Aman, en passant d'un jour à l'autre et d'un mois à l'autre jusqu'au douzième mois, qui est le mois d'Adar*. 8 Puis Aman dit au roi Assuérus « Il est une nation répandue, disséminée parmi les autres nations dans toutes les provinces de ton royaume; ces gens ont des lois qui diffèrent de celles de toute autre nation; quant aux lois du roi, ils ne les observent point: il n'est donc pas de l'intérêt du roi de les conserver. 9 Si tel est le bon plaisir du roi, qu'il soit rendu un ordre écrit de les faire périr, et moi, je mettrai dix mille kikkars d'argent à la disposition des agents [royaux] pour être versés dans les trésors du roi. » 10 Le roi ôta son anneau du doigt et le remit à Aman, fils de Hamedata, l'Agaghite, le persécuteur des Juifs. 11 Et le roi dit à Aman : « Je t'abandonne à la fois l'argent et cette nation, dont tu feras ce que bon te semblera. » 12 On convoqua les scribes du roi le treizième jour du premier mois, et un message fut rédigé, d'après les prescriptions d'Aman, à l'adresse des satrapes du roi, des gouverneurs de chaque province et des seigneurs de chaque nation — en conformité avec le système d'écriture de chaque nation et l'idiome de chaque peuple; — le message était écrit au nom du roi et scellé du sceau royal. 13 Et par les courriers, les lettres furent expédiées dans toutes les provinces du roi, [ordonnant] de détruire, exterminer et anéantir tous les Juifs jeunes et vieux, enfants et femmes — en un seul jour, à savoir le treizième jour du douzième mois, qui est le mois d'Adar, et de faire main basse sur leur butin. 14 La teneur de l'écrit [portait] qu'un ordre fût promulgué dans chaque province et porté à la connaissance de tous les peuples de se tenir prêts pour ce jour. 15 Les courriers partirent en toute hâte par ordre du roi, et dans Suse, la capitale, l'édit fut [aussi] publié. Le roi et Aman s'attablèrent pour boire, tandis que la ville de Suse était dans la consternation.

4

Or, Mardochée, ayant eu connaissance de tout ce qui s'était passé, déchira ses vêtements, se couvrit d'un cilice et de cendres et parcourut la ville en poussant des cris véhéments et amers. 2 Il arriva jusqu'aux abords de la Porte du roi; car il ne pouvait s'approcher de la Porte du roi revêtu d'un cilice. 3 Et dans chacune des provinces, partout où parvinrent l'ordre du roi et son édit, ce fut un grand deuil pour les Juifs, accompagné de jeûnes, de pleurs et de lamentations; la plupart s'étendirent sur un cilice et sur des cendres. 4 Les suivantes d'Esther et ses eunuques vinrent lui raconter la chose, et la reine en fut toute bouleversée. Elle envoya des vêtements pour les mettre à Mardochée, enlevant son cilice; mais il ne les accepta point. 5 Alors Esther appela Hatac, un des

לו וימלא המן המן חמה: ויבו בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כיהגידו לו אתעם מרדכי ויבקש המן להשמיד אתכל היהודים אשר בכל מלכות אשורוש עם מרדכי: בחדש הראשון הוא הדיש ניקן בשנת שתים עשרה למלך אשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא הדיש אדר: ויאמר המן למלך אשורוש ישנו עם אחד מפזר ומפזר בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם שנות מכלעם ואתדתי המלך אינם עשים ולמלך אישוע להניחם: אםעל המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים כפרספ אשקול עלידי עשי המלאכה להביא אלגנוי המלך: ויסר המלך אתטבעתו מעל ידו ויתנה להמן בןהמדתא האנגי צרר היהודים: ויאמר המלך להמן חספס נתן לך והעם לעשות בו פטוב בעיניך: ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל אשרצוה המן אל אשורופני המלך ואל הפחות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשוננו בשם המלך אשורוש נכתב ונחתם בטבעת המלך: ונשלח ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד אתכל היהודים מנער ועדזקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא הדיש אדר ושללם לבו: פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום הזה: הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה:

ד

ומרדכי ידע אתכל אשר נעשה ויקרע מרדכי אתבגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויועק ויגהק גדלה ומרה: ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק: ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: ותבואינה [ותבואנה] נערות אסתר וקריסה ויגידו לה ותתחלחל המלכה מאד ותשלח בנדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ותקרא אסתר להתך מסריס המלך אשר העמיד לפניו ותצוהו על מרדכי לדעת מהזו ועל מהזה: ויצא התך אל מרדכי אלרחוב העיר אשר לפני שער המלך: ויגדלו מרדכי את כל אשר קרה ואת פרשת חספס אשר אמר המן לשקול עלגנוי המלך [ביהודים] לאבדם: ואתפתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את אסתר

6. Ce fut le treize du mois d'Adar qu'indiqua le sort.

eunuques du roi qu'on avait attachés à son service, et le dépêcha à Mardochée pour savoir ce que cela voulait dire et pourquoi cette manière d'agir. **6** Hatac se rendit auprès de Mardochée, sur la place publique de la ville qui s'étendait devant la Porte du roi : **7** et Mardochée lui fit part de tout ce qui lui était advenu ainsi que du montant de la somme d'argent qu'Aman avait promis de verser dans les trésors du roi, en vue des Juifs qu'il voulait faire périr. **8** Il lui remit aussi le texte de l'ordre écrit qui avait été promulgué à Suse de les exterminer, pour le montrer à Esther et la mettre au courant, et pour lui recommander de se rendre chez le roi, afin de lui présenter une supplique et de le solliciter en faveur de son peuple. **9** Hatac revint et rapporta à Esther les paroles de Mardochée. **10** Mais Esther dit à Hatac, en le chargeant de transmettre sa réponse à Mardochée : **11** « Tous les serviteurs du roi et la population des provinces du roi savent que toute personne, homme ou femme, qui pénètre chez le roi, dans la cour intérieure, sans avoir été convoquée, une loi égale pour tous la rend passible de la peine de mort; celui-là seul à qui le roi tend son sceptre d'or a la vie sauve. Or, moi, je n'ai pas été invitée à venir chez le roi voilà trente jours. » **12** Les paroles d'Esther ayant été communiquées à Mardochée, **13** celui-ci dit de porter cette réponse à Esther : « Ne te berce pas de l'illusion que, seule d'entre les Juifs, tu échapperas au danger, grâce au palais du roi ; **14** car si tu persistes à garder le silence à l'heure où nous sommes, la délivrance et le salut surgiront pour les Juifs d'autre part, tandis que toi et la maison de ton père vous périrez. Et qui sait si ce n'est pas pour une conjoncture pareille que tu es parvenue à la royauté ? » **15** Alors Esther fit porter cette réponse à Mardochée : **16** « Va rassembler tous les Juifs présents à Suse, et jeûnez à mon intention ; ne mangez ni ne buvez pendant trois jours - ni jour ni nuit - moi aussi avec mes suivantes, je jeûnerai de la même façon. Et puis je me présenterai au roi, et si je dois périr, je périrai ! » **17** Mardochée se retira et exécuta strictement ce que lui avait ordonné Esther.

5

Le troisième jour, Esther se revêtit de ses atours de reine et se présenta dans la cour intérieure du palais du roi, en face du palais du roi. Celui-ci était assis sur son trône royal, dans le palais de la royauté, vis-à-vis de l'entrée du palais. **2** Lorsque le roi aperçut Esther debout dans la cour, elle éveilla sa sympathie, et le roi tendit à Esther le sceptre d'or qu'il tenait en main. Esther s'avança et toucha l'extrémité du sceptre. **3** Le roi lui dit : « Qu'y a-t-il, reine Esther? Que demandes-tu ? Quand ce serait la moitié du royaume, elle te serait accordée. » **4** Esther répondit : « Si tel est le bon plaisir du roi, que le roi, ainsi qu'Aman, assiste aujourd'hui au festin que j'ai préparé à son intention. » **5** Le roi dit : « Cherchez vite Aman, pour que s'accomplisse le désir d'Esther. » Et le roi se rendit avec Aman au festin préparé par Esther. Au cours du festin, le roi dit à Esther : « Formule ta demande, et elle te sera accordée; dis ce que tu souhaites : quand ce serait la moitié du royaume, tu l'obtiendrais. » **7** Esther répliqua et dit : « Ma demande et ma requête, les voici : **8** si j'ai trouvé grâce aux yeux du roi et s'il plait au roi d'agréer ma demande et d'accéder à ma requête, que le roi veuille se rendre avec Aman au festin que je veux leur préparer, et demain je me conformerai à la volonté du roi. » **9** Ce jour-là Aman se retira, joyeux et le cœur content : mais quand Aman vit, à la Porte du roi, Mardochée qui ne se levait ni ne bougeait devant lui, il fut rempli de colère contre Mardochée.

ולתגיד לה ולצוות עליה לבוא אל המלך להתחנן לו ולבקש מלפניו על־עמה: ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי: ותאמר אסתר להתך ותצוהו אל־מרדכי: כל־עבדי המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל־איש ואשה אשר יבוא אל־המלך אל־החצר הפנימית אשר לא־יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט־לו המלך את־שרביט הזהב ויהי לא נקראתי לבוא אל־המלך זה שלושים יום: ויגידו למרדכי את דברי אסתר: ויאמר מרדכי להשיב אל־אסתר אל־תמי בניפוש להקלט בית־המלך מכל־היהודים: כי אם־החרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממוקם אחר זאת ובית־אביך תאבדו ומי יודע אסילעת בזאת הגעת למלכות: ותאמר אסתר להשיב אל־מרדכי: לך כגום את כל־היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל־תאכלו ואל־תשתו שלשת ימים לילה ויום נס־אני ונערתי אצום בן ובכנ אבוא אל־המלך אשר לא־יבדת וכאשר אבדתי אבדתי: ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר־צוהה עליו אסתר:

ה

ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית־המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על־כסא מלכותו כבית המלכות נכח פתח הכות: ויהי כראות המלך את־אסתר המלכה עמדת בחצר נשאה חן בעיניו וישיט המלך לאסתר את־שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ויאמר לה המלך מה־לך אסתר המלכה ומה־בקשתך עד־חצי המלכות וינתן לך: ותאמר אסתר אסעל המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל־המשתה אשר־עשיתי לו: ויאמר המלך מהרו את־המן לעשות את־דבר אסתר ויבא המלך והמן אל־המשתה אשר־עשתה אסתר: ויאמר המלך לאסתר במשתה היון מה־שאלתך וינתן לך ומה־בקשתך עד־חצי המלכות ותעש: ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתתי: אם־מצאתי חן בעיני המלך ואסעל המלך טוב לתת את־שאלתי ולעשות את־בקשתי יבוא המלך והמן אל־המשתה אשר אעשה להם ומהר אעשה כדבר המלך: ויצא המן ביום ההוא שמה וטוב לב וכראות המן את־מרדכי בשער המלך ולא־קם ולא־ע ממנו ומלא המן על־מרדכי חמה: ויתאפק המן ויבוא אל־ביתו וישלח ויבא את־אחביו ואת־זרש אשתו: ויספר להם המן את־כבודו עשרו ורב בניו ואת כל־אשר גדלו המלך

10 Toutefois Aman se contint et rentra chez lui ; aussitôt il fit venir ses amis et sa femme Zérech. 11 Aman leur exposa la splendeur de sa fortune et la multitude de ses enfants, et comment le roi l'avait distingué et élevé au-dessus des grands et des officiers royaux; 12 et Aman ajouta : « Bien plus, le suis le seul que la reine Esther ait invité avec le roi au festin qu'elle a préparé ; et demain encore je suis convié par elle avec le roi. 13 Mais tout cela est sans prix à mes yeux, tant que je vois ce Juif Mardochée assis à la Porte du roi. » 14 Sa femme Zérech et tous ses amis lui répondirent : « Qu'on dresse une potence, haute de cinquante coudées ; et demain matin parle au roi, pour qu'on y pende Mardochée. Alors tu iras joyeusement avec le roi au festin. » Le conseil plut à Aman, et il fit dresser la potence.

6

Cette même nuit, comme le sommeil fuyait le roi, il ordonna d'apporter le recueil des annales relatant les événements passés, et on en fit la lecture devant le roi. 2 On y trouva consigné ce que Mardochée avait dénoncé Bigtana et Térech, deux des eunuques du roi, préposée à la garde du seuil, qui avaient résolu d'attenter à la vie du roi Assuérus. 3 « Quel honneur, demanda le roi, et quelle dignité a-t-on décernés à Mardochée pour cela ? — Rien n'a été fait pour lui », répondirent les pages du roi, chargés du service. 4 Le roi interrogea : « Qui est-ce qui est dans la cour? » Or, Aman venait d'entrer dans la cour extérieure du palais royal pour demander au roi qu'on pendit Mardochée à la potence, dressée à son intention. 5 Les pages du roi lui dirent : « Voilà Aman qui se tient dans la cour. — Qu'il entre! » dit le roi. 6 Aman étant entré, le roi lui dit : « Que convient-il de faire pour l'homme que le roi désire honorer ? » Et Aman se dit à part soi : « Est-il quelqu'un à qui le roi tienne à rendre plus d'honneurs qu'à moi-même ? » 7 Aman répondit donc au roi : « S'il est un homme que le roi ait à cœur d'honorer, 8 qu'on fasse venir un vêtement royal qu'a porté le roi et un cheval que le roi a monté et sur la tête duquel figure une couronne royale⁸ ; 9 que l'on confie le vêtement et le cheval à l'un des seigneurs du roi, des hauts dignitaires, pour qu'on mette le vêtement à l'homme que le roi veut honorer, qu'on le promène sur le cheval par la grande place de la ville, en le faisant précéder de cette proclamation : « Voilà ce qui se fait pour l'homme que le roi veut honorer ! » 10 — Va vite, dit le roi à Aman, prendre le vêtement et le cheval dont tu as parlé, et fais comme tu l'as dit à l'égard du Juif Mardochée, qui est assis à la Porte du roi ; n'omets aucun détail de tout ce que tu as proposé. » 11 Aman prit donc le vêtement et le cheval, il habilla Mardochée et la promena à cheval par la grande place de la ville, en s'écriant devant lui : « Voilà ce qui se fait pour l'homme que le roi veut honorer ! » 12 Puis Mardochée retourna à la Porte du roi, et Aman gagna précipitamment sa maison, accablé de tristesse et la tête enveloppée. 13 Aman raconta à sa femme Zérech et à ses amis tout ce qui lui était advenu ; et ses sages et sa femme Zérech lui dirent : « S'il est de la race des Juifs, ce Mardochée devant qui tu as commencé à tomber, tu ne pourras l'emporter sur lui ; au contraire, tu t'écrouleras entièrement. » 14 Ils étaient encore en train de s'entretenir avec lui, quand arrivèrent les eunuques du roi ; ceux-ci firent diligence pour conduire Aman au festin qu'Esther avait préparé.

8. Comme insigne de la royauté. C'est l'interprétation d'Ibn-Ezra.

וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשְּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הֲמֵן אִם לֹא־הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה כִּי אִם־אוֹתִי וְגַם־לְמָחָר אֲנִי קְרוֹאֶלָּה עִם־הַמֶּלֶךְ: וְכַל־יָהּ אֲנִינּוּ שׁוּחַ לִי בְכָל־עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת־מַרְדֵּכִי הַיְהוּדִי וְיֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: וַתֹּאמֶר לוֹ זָרַשׁ אִשְׁתּוֹ וְכַל־אֲהַבְיוּ יַעֲשִׂרְעָץ גְּבַהַּ הַמַּשִּׁים אִמָּה וּבִבְקָר אָמַר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת־מַרְדֵּכִי עָלָיו וְבֹא עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתֶּה שָׂמַח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לַפְּנֵי הַמֶּן וַיַּעַשׂ הַעֲוִי:

ו

בְּלַיְלָה הַהוּא נִדְדָה נִדְדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהִבִּיא אֶת־סֵפֶר הַזְּכוּרָנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִיו נִקְרָאִים לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מַרְדֵּכִי עַל־בְּגַתְנָא וְתָרַשׁ שְׁנֵי סְרִימֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוֹשׁ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה־נַּעֲשֶׂה יָקָר וְגוֹדְלָה לַמַּרְדֵּכִי עַל־זֶה וַיֹּאמְרוּ עֲבָרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא־נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דְּבָר: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בַחֲצַר וְהֵמֵן בָּא לְחַצֵּר בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַחַיְצוֹנָה לְאָמַר לַמֶּלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת־מַרְדֵּכִי עַל־הַעֵץ אֲשֶׁר־הַכִּין לוֹ: וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הֵמֵן עִמָּךְ בַּחֲצַר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יְבוֹא: וַיְבוֹא הֵמֵן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה־לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הֵמֵן בְּלָבוֹ לְמִי וַיַּחֲפִץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי: וַיֹּאמֶר הֵמֵן אֶל־הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: יְבִיאוּ לָבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לָבִשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתֹר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ: וְנָתַן הַלָּבוֹשׁ וְהַסוּם עַל־יְדֵי־אִישׁ מִשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתְמִים וְהַלְבִּישׁוּ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהַרְכִּיבֵהוּ עַל־הַסוּם בְּרֹחֹב הָעִיר וְקִרְאוּ לַפְּנֵיו כְּכָהּ יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֵמֵן מַה־רַח אֶת־הַלָּבוֹשׁ וְאֶת־הַסוּם כַּאֲשֶׁר דְּבַרְתָּ וַעֲשֵׂה־כֵן לַמַּרְדֵּכִי הַיְהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל־תִּפְלֵ דְבָר מִכָּל אֲשֶׁר דְּבַרְתָּ: וַיִּקַּח הֵמֵן אֶת־הַלָּבוֹשׁ וְאֶת־הַסוּם וַיַּלְבֵּשׁ אֶת־מַרְדֵּכִי וְהַרְכִּיבֵהוּ בְּרֹחֹב הָעִיר וַיִּקְרָא לַפְּנֵיו כְּכָהּ יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: וַיֹּשֵׁב מַרְדֵּכִי אֶל־שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהֵמֵן נִדְחַף אֶל־בֵּיתוֹ אֲבָל וַחֲפוּי רֹאשׁ: וַיִּסְפַּר הֵמֵן לְזָרַשׁ אִשְׁתּוֹ וְלְכָל־אֲהַבְיוֹ אֵת כָּל־אֲשֶׁר קָרְהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכְמִיו וְזָרַשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מִזְרַע הַיְהוּדִים מַרְדֵּכִי אֲשֶׁר הַחַלּוֹת לְנַפְלֵ לַפְּנֵיו לֹא־תוּכַל לוֹ כִּי־נַפּוּל תַּפּוּל לַפְּנֵיו: עוֹדֵם מַדְבְּרִים עִמּוֹ וְסְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיַּחֲלִלוּ לְהִבִּיא אֶת־הַמֶּן אֶל־הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

Le roi et Aman vinrent donc s'asseoir au festin⁹ avec la reine Esther. **2** Et le second jour encore, le roi dit à Esther pendant le festin, à l'heure du vin : « Fais connaître ta demande, reine Esther, et elle te sera accordée; dis ce que tu souhaites: quand ce serait la moitié du royaume, tu l'obtiendrais. » **3** La reine Esther répondit en ces termes : « Si j'ai trouvé grâce à tes yeux, et si tel est le bon plaisir du roi, puisse-t-on, à ma demande, me faire don de la vie et, à ma requête, sauver mon peuple¹⁰ ! **4** Car nous avons été vendus, moi et mon peuple, pour être détruits, exterminés, anéantis. Si, du moins, nous avions été vendus pour être esclaves ou servantes, j'aurais gardé le silence; assurément; le persécuteur n'a pas le souci du dommage causé au roi¹¹ ! **5** Le roi Assuérus se récria et dit à la reine Esther: « Qui est-il, où est-il, celui qui a eu l'audace d'agir de la sorte? — **6** Cet homme, répliqua Esther, cruel et acharné, c'est ce méchant Aman que voilà ! » Aman fut atterré en présence du roi et de la reine. **7** Le roi s'était, dans sa colère, levé du festin pour gagner le parc du palais, tandis qu'Aman se redressa pour demander grâce de la vie à la reine Esther, car il voyait que sa perte était résolue par le roi. **8** Comme le roi revenait du parc du palais dans la salle du festin, [il vit] Aman qui s'était laissé tomber sur le divan occupé par Esther : « Comment, s'écria le roi, tu vas jusqu'à faire violence à la reine en ma présence, dans mon palais ! » L'ordre en fut donné par le roi, et on voila le visage d'Aman¹². **9** Alors Harbona, un des eunuques, dit devant le roi : « Ne voilait-il pas que la potence, préparée par Aman pour Mardochee, qui a parlé pour le salut du roi, se dresse dans la maison d'Aman, haute de cinquante coudées ! — Qu'on l'y pendre ! » s'écria le roi. **10** On attacha donc Aman à la potence qu'il avait préparée pour Mardochee. Et la colère du roi s'apaisa.

Le même jour, le roi Assuérus fit don à la reine Esther de la maison d'Aman, persécuteur des Juifs, et Mardochee se présenta devant le roi, Esther ayant raconté ce qu'il était pour elle. **2** Le roi ôta son anneau, qu'il avait fait enlever à Aman, et le remit à Mardochee; et Esther préposa Mardochee à la maison d'Aman. **3** Puis Esther revint à la charge pour parler au roi; elle se jeta à ses pieds et, en pleurant, le supplia d'annuler le funeste dessein d'Aman, l'Agagithe et le projet qu'il avait formé contre les Juifs. **4** Le roi tendit le sceptre d'or à Esther, qui, s'étant relevée, se tint debout devant le roi, **5** et dit: « Si tel est le bon plaisir du roi et si j'ai trouvé grâce devant lui, si la chose paraît convenable au roi et s'il a quelque bienveillance pour moi, qu'on écrive à l'effet de révoquer les lettres, transmettant la pensée d'Aman, fils de Hamedata, l'Agagithe, qui a écrit de perdre les Juifs établis dans toutes les provinces du roi; **6** car comment pourrais-je être témoin de la calamité qui atteindrait mon peuple, et comment pourrais-je être témoin de la ruine de ma race ? » **7** Le roi Assuérus dit à la reine Esther et au Juif

9. Mot à mot : « Pour boire. » 10. Le texte, plus concis, dit : « Que ma vie me soit donnée pour ma demande et mon peuple pour ma requête ! » 11. Rachi; selon Ibn-Ezra : « Ne vaut pas le dommage causé au roi. » La phrase est obscure. 12. Pour le conduire au supplice.

ויבא המלך והמן לשנות עם אסתר המלכה: ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשחה חיון מה'שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעשי: ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ולאזל לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי כי אין הצד שזה בנוק המלך: ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן: ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: והמלך קם בהמתו ממשחה חיון אל גנת הביתו והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי ברכתה אליו הרעה מאת המלך: והמלך שב מוגנת הביתו אל בית משחה חיון והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הנם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך לפני המן חפו: ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך גם הגדה העני אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה חמישים אמה ויאמר המלך תלחו עליו: ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה:

ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודיים [היהודים] ומרדכי בא לפני המלך ביהגידה אסתר מה הואלה: ויסר המלך את סבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותכך ותתחנן לזלזל העביר את רעת המן האנגי ואת מחשבתו אשר חשב על היהודים: וישט המלך לאסתר את שרכט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הפסרים מחשבת המן בדהמדתא האנגי אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך: כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ויאמר המלך אחשוורוש לאסתר המלכה ולמרדכי

Mardochee : « Déjà j'ai fait don à Esther de la maison d'Aman ; lui-même, on l'a pendu à la potence, pour avoir dirigé un attentat contre les Juifs; 8 eh bien ! écrivez vous-mêmes, au nom du roi, en faveur des Juifs, comme vous le jugerez bon, et signez avec l'anneau royal, car un ordre écrit au nom du roi et muni du sceau royal ne peut être rapporté. » Sur l'heure même, on convoqua les secrétaires du roi, — c'était dans le troisième mois, qui est le mois de Sivan, le vingt-troisième jour du mois — et on écrivit, tout comme Mardochee l'ordonna, aux Juifs, aux satrapes, aux gouverneurs et aux préfets des provinces qui s'étendaient de l'Inde à l'Éthiopie — cent-vingt-sept provinces — en s'adressant à chaque province suivant son système d'écriture et à chaque peuple suivant son idiome, de même aux Juifs selon leur écriture et selon leur langue. 10 Il fit écrire au nom du roi Assuérus et sceller avec l'anneau du roi ; puis il expédia les lettres par des courriers à cheval, montés sur des coursiers rapides, appartenant au service de l'Etat et élevés dans les écuries royales¹³. [Il déclarait] que le roi autorisait les Juifs, dans chaque ville, à se rassembler et à défendre leur vie, en exterminant, en tuant et en détruisant tout attroupement de populace qui les attaquerait, y compris les femmes et les enfants, et à faire main basse sur leur butin ; 12 et cela en un seul et même jour, dans toutes les provinces du roi Assuérus, à savoir le treizième jour du douzième mois, qui est le mois d'Adar. 13 La teneur de l'écrit portait qu'un édit fût promulgué dans chaque province et porté à la connaissance de tous les peuples pour que les Juifs se tinsent prêts, pour ce jour, à se venger de leurs ennemis. 14 Les courriers, montés sur des coursiers rapides, appartenant au service de l'Etat, partirent sur l'ordre du roi, en toute diligence et avec précipitation, et l'édit fut publié dans Suse, la capitale. 15 Cependant Mardochee sortit de chez le roi en costume royal, bleu d'azur et blanc, avec une grande couronne d'or et un manteau de byssus et de pourpre, et la ville de Suse fut dans la jubilation et dans la joie. 16 Pour les Juifs, ce n'étaient que joie rayonnante, contentement, allégresse et marques d'honneur. 17 Dans chaque province, dans chaque ville, partout où parvinrent l'ordre du roi et son édit, il y avait pour les Juifs joie et allégresse, festins et jour de fête. Un grand nombre parmi les gens du pays se firent juifs, tant la crainte des Juifs s'était emparée d'eux.

9

Donc, le douzième mois, qui est le mois d'Adar, le treizième jour du mois, où l'exécution de l'ordre du roi et de son édit venaient à échéance - le jour même où les ennemis des Juifs avaient espéré prendre le dessus sur eux - ce fut le contraire qui eut lieu, les Juifs allant, eux, prendre le dessus sur ceux qui les haïssaient. 2 Les Juifs se rassemblèrent dans leurs villes respectives, sur toute l'étendue des provinces du roi Assuérus, pour s'attaquer à ceux qui complotaient leur perte : personne ne leur tint tête, car ils inspiraient de la terreur à tous les peuples. 3 Et tous les préfets des provinces, les satrapes, les gouverneurs, les fonctionnaires du roi prêtèrent main-forte aux Juifs, car la crainte de Mardochee s'était emparée d'eux. 4 C'est que Mardochee était influent dans le palais du roi, et sa renommée se répandait dans toutes les provinces, tant la personne de Mardochee allait en grandissant. 5 Les Juifs exercèrent donc des sévices parmi tous leurs ennemis, en frappant du glaive, en tuant, en détruisant, et ils

13. Les expressions techniques du texte n'offrent qu'un sens incertain.

היהודי הנה בית־המֶן נתתי לאסתר ואתו תלו על־העֵץ על אֲשֶׁר־שָׁלַח יְדוּ ביהוּדִים [בַּיהוּדִים] : ואתם כתבו על־היהודים כמוֹב בעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְהַתְּמוּ בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אֲשֶׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־הַמֶּלֶךְ וְנִחְתוּם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ אִין לְהַשִּׁיב : וַיִּקְרְאוּ סִפְרֵי־הַמֶּלֶךְ בְּעַת־הַהִיא בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־הַחֲדָשׁ סִינן בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוּ וַיִּכְתַּב כֹּכַל־אֲשֶׁר־צִוָּה מְרַדְכִי אֶל־הַיְהוּדִים וְאֵל הָאֲחַשְׁדַּרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מֵהוּדוּ וְעַד־כּוּשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם כְּלִשְׁנוֹ וְאֶל־הַיְהוּדִים כְּכַתְּבָם וְכְלִשׁוֹנָם : וַיִּכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֶשׁ וַיְחַתֵּם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּפוֹסִים רַכְבֵי הַרְכָּשׁ הָאֲחַשְׁתַּרְתָּנִים בְּנֵי הַרְמָכִים : אֲשֶׁר גָּתוּ הַמֶּלֶךְ לַיְהוּדִים אֲשֶׁר כֹּכַל־עִיר־וָעִיר לְהַקְהֵל וְלַעֲמֹד עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהַרְגַּ וְלֹא־בָדַד אֶת־כָּל־חַיִל עַם וּמְדִינָה הִצְרִים אֹתָם מִן וְנָשִׁים וְשִׁלְלָם לְבוֹ : בְּיוֹם אֶחָד כֹּכַל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֶשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה עֶשְׂרֵה לַחֲדָשׁ שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה הוּא־הַחֲדָשׁ אֲדָר : פִּתְשֵׁן הַכְּתָב לְהַנְתֵּן דָּת כֹּכַל־מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל־הָעַמִּים וְלַהֲיוֹת הַיְהוּדִים [הַיְהוּדִים] עֲתוּדִים [עֲתִידִים] לְיוֹם הַזֶּה לְהִנָּקֵם מֵאִיְבֵיהֶם : הָרָצִים רַכְבֵי הַרְכָּשׁ הָאֲחַשְׁתַּרְתָּנִים יִצְאוּ מִכְּהָלִים וְדוּחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהִדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַכִּיּוֹר : וּמְרַדְכִי יִצֵּא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר וְעֶטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיד בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן צְהֵלָה וְשִׁמְחָה : לַיְהוּדִים הִתְּנָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשִׁשְׁן וַיִּקְרַ : וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וָעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר־הַמֶּלֶךְ וְתָדוּ מוֹנִיעַ שִׁמְחָה וְשִׁשְׁן לַיְהוּדִים מִשְׁתָּה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מַעֲמִי הָאָרֶץ מִתְּנַחֲמִים כִּי־נִפְלַח פַּחַד־הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם :

מ

ובשנים עשר חדש הוא־החדש אָדָר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר־המֶלֶךְ וְתָדוּ לְהַעֲשׂוֹת בְּיוֹם אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אִיְבֵי הַיְהוּדִים לְשִׁלוֹט בָּהֶם וְנִהַפְּדוּ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְמוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם : נִקְהְלוּ הַיְהוּדִים בְּעִרְיָהֶם כֹּכַל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֶשׁ לְשַׁלַּח יָד בְּמַבְקָשֵׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא־עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי־נִפְלַח פַּחַדָּם עַל־כָּל הָעַמִּים : וְכָל־שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחַשְׁדַּרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְעֵשִׂי הַמְּלֹאכָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִנְשָׂאִים אֶת־הַיְהוּדִים כִּי־נִפְלַח פַּחַד־מְרַדְכִי עֲלֵיהֶם : כִּי־גְדוּלַּ מְרַדְכִי בְּכִית הַמֶּלֶךְ וְשִׁמְעוּ

traitèrent à leur gré ceux qui les haïssaient. **6** Dans Suse, la capitale, les Juifs tuèrent ainsi et exterminèrent cinq cents hommes; **7** en outre, Parchandata, Dalphôn, et Aspata, **8** Porata, Adalla et Aridata, **9** Parmachta, Arissai, Aridai et Vaizata, **10** les dix fils d'Aman, fils de Hamedata, persécuteur des Juifs, ils les mirent à mort; mais ils ne portèrent pas la main sur le butin. **11** Le jour même, le compte des victimes tombées à Suse, la capitale, fut communiqué au roi; **12** et celui-ci dit à la reine Esther: « A Suse, la capitale, les Juifs ont tué et exterminé cinq cents hommes ainsi que les dix fils d'Aman : que n'auront-ils pas fait dans les autres provinces du roi ! As-tu encore une demande à présenter, elle te sera accordée; un souhait à exprimer, il sera réalisé. » **13** Esther répondit au roi: « Si tel est le bon plaisir du roi, qu'il soit permis aux Juifs, dans Suse, de faire demain encore ce qu'ils ont fait aujourd'hui, et que les dix fils d'Aman soient pendus à la potence. » **14** Le roi ordonna de procéder de la sorte: un édit fut publié à Suse, et on pendit les dix fils d'Aman. **15** Les Juifs, présents à Suse, se rassemblèrent donc encore le quatorzième jour du mois d'Adar et firent périr à Suse trois cents hommes; mais ils ne touchèrent pas au butin. **16** Les autres Juifs, établis dans les provinces du roi, s'étaient rassemblés pour défendre leur vie et se mettre à l'abri de leurs ennemis et avaient tué soixante-quinze mille de ceux qui les haïssaient, sans mettre la main sur le butin. **17** [Cela s'était passé] le treizième jour du mois d'Adar, puis ils avaient pris du repos le quatorzième jour et en avaient fait un jour de festin et de joie; **18** tandis que les Juifs, dans Suse, s'étaient rassemblés le treizième et le quatorzième jours et avaient pris du repos le quinzième jour, dont ils avaient fait un jour de festin et de joie. **19** C'est pourquoi les Juifs des campagnes, qui habitent des villes ouvertes, font du quatorzième jour du mois d'Adar un jour de joie, de festin, un jour de fête, et s'envoient réciproquement des cadeaux. **20** Mardochée mit par écrit ces événements et expédia des lettres à tous les Juifs, proches ou éloignés, dans toutes les provinces du roi Assuérus, **21** leur enjoignant de s'engager à observer, année par année, le quatorzième jour du mois d'Adar et le quinzième jour, — **22** c'est-à-dire les jours où les Juifs avaient obtenu rémission de leurs ennemis, et le mois où leur tristesse s'était changée en joie et leur deuil en fête - à en faire des jours de festin et de réjouissances et une occasion d'envoyer des présents l'un à l'autre et des dons aux pauvres. **23** Les Juifs érigèrent en coutume ce qu'ils avaient commencé de faire et ce que Mardochée leur avait recommandé par écrit; **24** car Aman, fils de Hamedata, l'Agagite, persécuteur de tous les Juifs, avait formé le dessein d'anéantir les Juifs et consulté le *Pour*, c'est-à-dire le sort, à l'effet de les perdre et de les détruire; **25** et quand la chose¹⁴ parvint à la connaissance du roi, il donna l'ordre écrit que le mauvais dessein qu'Aman avait conçu contre les Juifs retombât sur sa tête et qu'on le pendit, lui et ses fils, au gibet. **26** C'est pourquoi on appela ces jours-là *POURIM*, du nom de *Pour*; et c'est pourquoi aussi, en vertu de toutes les instructions de cette missive¹⁵, de tout ce qu'ils avaient vu eux-mêmes et de ce qui leur était advenu, **27** les Juifs reconnurent et acceptèrent pour eux, pour leurs descendants et pour tous ceux qui se rallieraient à eux l'obligation immuable de fêter ces deux jours-là, suivant la teneur des écrits et à la date fixée, année par année, **28** de commémorer et de célébrer ces jours de génération en génération, dans chaque famille, dans chaque province et dans chaque ville, et de ne pas laisser disparaître ces jours de

14. Selon d'autres: « Quand elle (Esther) vint devant le roi. » 15. De Mardochée.

הולך בכל המדינות כיהאיש מרדכי הולך וגדול: ויכו היהודים בכל איביהם מכת הרב והרג ואבדו ועשו כשנאייהם כרצונם: ובשושן הכירה הרגו היהודים ואבדו חמש מאות איש: ואת פרשנדתא ואת דלפון ואת אספתא: ואת פורתא ואת אדליא ואת ארידתא: ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארדי ואת וותא: עשרת בני המן בדהמדתא צרר היהודים הרגו ובכזה לא שלחו את ידם: ביום ההוא בא מספר ההרונים בשושן הכירה לפני המלך: ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הכירה הרגו היהודים ואבדו חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתך ונתן לך ומה בקשתך עוד ותעש: ותאמר אסתר אם על המלך טוב ונתן גסמחר ליהודים אשר בשושן לעשות בדת היום ואת עשרת בני המן ותלו על העץ: ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו: ונקחלו היהודים [היהודים] אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובכזה לא שלחו את ידם: ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקחלו ועמד על נפשם ונזח מאיביהם והרגו כשנאייהם המשח ושבעים אלף ובכזה לא שלחו את ידם: ביום שלשה עשר לחדש אדר נזח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: והיהודיים [היהודים] אשר בשושן נקחלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו נזח בהמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: עליהם היהודים הפרוים [הפרוים] הישבים כערי הפרוזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו: ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים: לקיום עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום המשה עשר בו בכל שנה ושנה: כימים אשר נהו בהם היהודים מאיביהם והחדש אשר נהפך להם מנגוז לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאיבינוים: וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: כי המן בדהמדתא האנגי צרר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להם ולאבדם: ובכזה לפני המלך אמר עם הספר ושוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ: על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כל דברי האגרת ההואת ומה דאו על ככה ומה הגיע אליהם:

Pourim du milieu des Juifs ni s'en effacer le souvenir du milieu de leurs descendants. 29 Puis la reine Esther, fille d'Abihail, et le Juif Mardochee écrivirent de nouveau, usant de toute leur autorité pour donner force de loi à cette seconde missive de Pourim. 30 Et on expédia des lettres à tous les Juifs dans les cent vingt-sept provinces de l'empire d'Assuérus, comme un message de paix et de vérité, 31 à l'effet d'instituer ces jours de Pourim à leur date, comme le Juif Mardochee et la reine Esther les avaient acceptés pour leur compte et pour le compte de leurs descendants, en ce qui concerne les jeûnes et les supplications y afférentes. 32 L'ordre d'Esther fortifia ces règles relatives à Pourim ; et il fut consigné dans un document écrit.

10

Ensuite le roi Assuérus imposa un tribut aux pays de terre ferme et aux îles de la mer. 2 Quant aux hauts faits de sa force et de sa puissance et à l'exposé détaillé de la grandeur de Mardochee, que le roi lui avait conférée, ils sont notés dans le livre des Chroniques des rois de Médie et de Perse. 3 Car le Juif Mardochee venait en second après le roi Assuérus ; il était grand aux yeux des Juifs, aimé de la foule de ses frères ; il recherchait le bien de son peuple et défendait la cause de toute sa race.

קִימוּ וְקָבַל [וּמְקַבְּלוֹ] הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל-זֵרְעָם וְעַל כָּל-הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יֵעָבֹר לְהִיּוֹת עֲשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה כְּכַתְּבָם וְכִזְמָנָם כְּכֹל שְׁנָה וְשְׁנָה: וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים כְּכַל-דֹּר וְדֹר מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר וַיְמִי הַפְּוֹרִים הָאֵלֶּה לֹא יֵעָבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזֵּרְעָם: וְתַכְתֵּב אֶסְתֵּר הַמְּלֻכָה בַּת-אֲבִיחַיִל וּמְרַדְכֵי הַיְהוּדִי אֶת-כְּלֵתִיקָהּ לְקִים אֶת אֲנַרְתַּת הַפְּוֹרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִית: וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל-כָּל-הַיְהוּדִים אֶל-שִׁבְעַת וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מִלְּכוֹת אַחַשְׁוֵרֶשׁ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת: לְקִים אֶת יְמֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה בְּזִמְנֵיהֶם כַּאֲשֶׁר קִים עֲלֵיהֶם מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמְּלֻכָה וְכַאֲשֶׁר קִימוּ עַל-נַפְשָׁם וְעַל-זֵרְעָם דְּבָרֵי הַצְּמוּת וְעֲנֵתָם: וּמֵאַמֵּר אֶסְתֵּר קִים דְּבָרֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתֵּב בְּסֵפֶר:

וַיִּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁ רֶשׁ [אַחַשְׁוֵרֶשׁ] מִם עַל-הָאָרֶץ וְאִי הַיָּם: וְכָל-מַעֲשֵׂה תַקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרִשְׁתֵּי גְדֻלַּת מְרַדְכֵי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ הַלְּזֹאֲהֶם כְּתוּבִים עַל-סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפְרָם: כִּי מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמַלְךְ אַחַשְׁוֵרֶשׁ וְגָדוֹל לַיְהוּדִים וְרָצִוִי לְרַב אֲחִיו דְרִישׁ טוֹב לְעִמּוֹ וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְכָל-זֵרַע:

Après la lecture : **אחר קריאת המגילה מברך הקורא :**

בְּרוּךְ אַתָּה ד' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָרַב אֶת רִבְנוֹ, וְהִדָּן אֶת דִּינָנוּ, וְהַנּוֹקֵם אֶת נַקְמָתָנוּ, וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל אִיבֵי נַפְשָׁנוּ, וְהַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ.
בְּרוּךְ אַתָּה ד' הַנִּפְרָע לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרֵיהֶם, הַקָּל הַמוֹשִׁיעַ.

Pour des raisons de sainteté, nous avons écrit le nom de D.ieu : 'ד', ainsi que : אֱלֹהֵינוּ .
Lors de la récitation de la bénédiction, ces noms se prononcent de la façon habituelle.